

prenašati take podatke iz računalnika ene na računalnik druge banke po mreži najetih telefonskih zvez. Tak način kliringa se je izvajal najprej v okviru posamezne države, koncem sedemdesetih let pa so zgradili mednarodno mrežo za prenos bančnih podatkov - SWIFT, ki je leta 1983 povezovala že 900 bank v kakih 39 državah.

V drugi fazi so v mrežo vključili računalnike nekaterih korporacij in podjetij, ki so imela veliko poslovnih stikov z bankami. Izplačevanje plač, obračun delniških dividend in obračun davkov je bilo mogoče obdelovati s prenosom in računalniško obdelavo podatkov in ne več s prekladanjem papirja. Z računalnikom so uravnavali izplačevanje na osnovi trajnega naloga in naročanje na odprt račun.

V tretji fazi se je uveljavil nov način elektronskega prenosa denarnih sredstev: javno dostopen bančni terminal. V začetku so bili takšni avtomatizirani terminali postavljeni v bankah, ljudje pa so lahko dvigovali gotovino s pomočjo debetne kartice (s katero dvigujemo lasten denar, ki ga imamo na računu, v nasprotju s kreditno kartico, s katero si sposojamo denar od organizacije, ki je kreditno kartico izdala). Debetna kartica ima magnetni trak in terminal identificira račun s pomočjo digitalne kode na njem, uporabnik pa mora na tipkovnici odtipkati še svojo tajno šifro. Računalnik odobri izplačilo le, kadar obe kodi ustrezata in če stanje na računu po izplačilu ne bo prekoračeno. Dvigovanje denarja na ta način seveda ni vezano na uradne ure, zato se je v razvitih državah delo s takšno avtomatično napravo - ATM - že močno uveljavilo in prve takšne naprave delujejo tudi pri nas.